

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบแนะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีที่แนะ โดยตรง และวิธีที่แนะทางอ้อม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2532 ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยมี 2 กลุ่ม ได้จากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจงดังนี้

1. ตัวอย่างประชากรกลุ่มแรกสุ่มจาก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ภาคต้น ปีการศึกษา 2532 ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นนักเรียนห้องเดียวที่เลือกเรียนวิชาเขียนเป็นวิชาเฉพาะ ผู้วิจัยได้ดำเนินการแบ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 ออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้

1.1 นำคะแนนจากการสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักของนักเรียนกลุ่มนี้ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคปลายปีการศึกษา 2531 มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

1.2 จัดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 เข้ากลุ่มย่อย โดยให้นักเรียนที่อยู่ในอันดับเลขคู่อยู่กลุ่ม A_1 และนักเรียนที่อยู่ในอันดับเลขคี่อยู่กลุ่ม B_1

1.3 นักเรียนกลุ่ม A_1 และ B_1 มีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักเท่ากับ 67.4 และ 67.36 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.43 และ 7.29 ตามลำดับ ทดสอบความแปรปรวนของตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

1.4 ผู้วิจัยสุ่มการเข้ากลุ่มโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย พบว่า กลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีที่แนะนำโดยตรง คือ กลุ่ม A_1 และกลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีที่แนะนำทางอ้อม คือ กลุ่ม B_1

2. ตัวอย่างประชากรกลุ่มที่สอง สุ่มจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย กรุงเทพมหานคร ภาคต้น ปีการศึกษา 2532 ได้ นักศึกษากลุ่ม 1 จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทางคณะมนุษยศาสตร์ ได้จัดเป็นพิเศษ เพื่อให้ผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอน ผู้วิจัยดำเนินการแบ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่ม 1 ออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้

2.1 นำคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยจัดทำขึ้น ของนักศึกษากลุ่มนี้ มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

2.2 จัดนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เข้ากลุ่มย่อย โดยให้นักศึกษาที่อยู่ในอันดับเลขคู่อยู่กลุ่ม A_2 และนักศึกษาที่อยู่ในอันดับเลขคี่อยู่กลุ่ม B_2

2.3 นักศึกษากลุ่ม A_2 และ B_2 มีค่ามัถุณเลขคณิตของคะแนนสอบคัดเลือกวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับ 26.68 และ 26.72 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.08 และ 4.8 ตามลำดับ ทดสอบความแปรปรวนของตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

2.4 ผู้วิจัยสุ่มเข้ากลุ่มโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย พบว่า กลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีที่แนะนำโดยตรง คือ กลุ่ม A_2 และกลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีที่แนะนำทางอ้อม คือ กลุ่ม B_2

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาจุดประสงค์ของการสอนทักษะเขียนในระดับมัธยมศึกษา โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2524 และในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จากหลักสูตรคณะมนุษยศาสตร์

2. ศึกษารวบรวมความรู้เกี่ยวกับการเขียน การสอน แนวคิด ตลอดจนวิธีสอนทักษะเขียน แนวคิดและปัญหาของการตอบสนองต่องานเขียน รวมทั้งเทคนิคของการตอบสนองต่องาน

เขียนด้วยวิธีชี้แนะ โดยตรงและวิธีชี้แนะทางอ้อม

3. สร้างแผนการสอนวิชาทักษะเขียนภาษาอังกฤษตามเนื้อหาที่กำหนด จำนวน 2 ชุด ชุดละ 10 แผน ๆ ละ 2 คาบต่อสัปดาห์ รวมทั้งหมด 40 คาบ ชุดที่ 1 ใช้ในการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชุดที่ 2 ใช้ในการสอนนักศึกษาปีที่ 1

แผนการสอนชุดที่ 1 สร้างขึ้นตามแบบเรียนสำหรับวิชาทักษะเขียน 1 อ.061 (Writing to Communicate Book 1 Skill series 1) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นแบบเรียนที่นักเรียนใช้อยู่ โดยเน้นเนื้อหาเฉพาะหน่วยที่ 1 ถึงหน่วยที่ 4 ซึ่งมี 10 บทเรียน ดังนี้

หน่วยที่ 1	บทที่ 1	General Information
	บทที่ 2	Physical Appearance
	บทที่ 3	More Information About People
หน่วยที่ 2	บทที่ 1	Hobbies
	บทที่ 2	Interests
หน่วยที่ 3	บทที่ 1	Appointment
	บทที่ 2	Taking Messages
หน่วยที่ 4	บทที่ 1	Letters
	บทที่ 2	Informal Letters
	บทที่ 3	Informal Letters

แผนการสอนชุดที่ 2 เนื่องจากทางคณะกรรมการไม่ได้กำหนดแบบเรียนให้ ผู้วิจัยได้เลือกบทเรียนด้วยตนเองทั้งหมด 10 บท โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่กำหนดในหลักสูตรสำหรับชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีดังนี้

1	Lesson 1	Physical Appearance
2	Lesson 2	Song: Greatest Love of All
3	Lesson 3	Picture: At the Beach
4	Lesson 4	My Favourite Sport
5	Lesson 5	Letter to a Penfriend

6	Lesson 6	Giving Direction
7	Lesson 7	Picture: In the Park
8	Lesson 8	My Own Room
9	Lesson 9	News from Newspapers
10	Lesson 10	Interview: General Information

(ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ)

4. สร้างชุดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง ผู้วิจัยสร้างโดยปรับปรุงจากชุดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการตรวจงานเขียนของ จรัส อุบล (Charas Ubol 1981) (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

แผนการสอนทั้ง 2 ชุด และชุดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและตัวภาษา ต่อจากนั้นผู้วิจัยนำมาแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง (ดูรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในภาคผนวก ก)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

1. นำหนังสือจากนักศึกษาลัย ไปยังกรมสามัญศึกษา เพื่อให้ออกหนังสือไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน สามเสนวิทยาลัย ไปยังคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนเซนต์จอร์จ เพื่อติดต่อขอความช่วยเหลือในการวิจัย (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข)

2. ผู้วิจัยทำการสอนตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ด้วยตนเอง ตามแผนการสอนที่จัดทำขึ้น ระดับละ 10 แผนการสอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยทำการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม ถึงวันที่ 7 สิงหาคม 2532 และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน ถึงวันที่ 29 กันยายน

2.2 ในช่วงแรกของการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยแจกชุดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการตรวจงานเขียน ด้วยวิธีชี้แนะโดยตรงให้กับผู้เรียน กลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรงทั้ง 2 ระดับ (A_1 และ A_2) อธิบายการใช้ชุดสัญลักษณ์ ความหมายของสัญลักษณ์แต่ละตัว และให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ชุดสัญลักษณ์ในการแก้ไขงานเขียน

ผู้วิจัยอธิบายวิธีการในการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะทางอ้อม ให้กับผู้เรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะทางอ้อมทั้ง 2 ระดับ (B_1 และ B_2) และให้ผู้เรียนได้ทดลองแก้ไขงานเขียนที่ได้รับการตรวจด้วยวิธีชี้แนะทางอ้อม

2.3 ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้วิธีเดียวกันทั้ง 2 ระดับ โดยให้ผู้เรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบแนะในคาบที่ 1 เมื่อผู้เรียนเขียนเสร็จ ผู้วิจัยนำงานเขียนมาตรวจ โดยตรวจงานเขียนของกลุ่ม A_1 และ A_2 ด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง และตรวจงานเขียนของกลุ่ม B_1 และ B_2 ด้วยวิธีชี้แนะทางอ้อม

การตรวจงานเขียนทำโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ในการตรวจแต่ละครั้ง ผู้วิจัยถ่ายเอกสารงานเขียนของผู้เรียนทุกคน ผู้วิจัยตรวจงานเขียนที่เป็นต้นฉบับ และผู้ช่วยวิจัยตรวจงานเขียนฉบับเดียวกันที่เป็นฉบับถ่ายเอกสาร เกณฑ์ในการตรวจ คือ ทำเครื่องหมายทุกจุดที่บกพร่องด้านไวยากรณ์ และกลไกการเขียน ไม่ว่าข้อบกพร่องนั้น ช้าเรื่องเดิมหรือไม่

เมื่อตรวจแต่ละฉบับเสร็จทั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เปรียบเทียบการตรวจงานชิ้นนั้นว่ามีข้อแตกต่างหรือไม่ ถ้ามีจุดใดที่แตกต่างจะอภิปรายร่วมกัน เพื่อหาสิ่งที่ถูกต้อง

ในคาบที่ 2 ผู้วิจัยส่งงานเขียนต้นฉบับที่ได้รับการตรวจแล้วคืนไป ผู้เรียนทุกคนทำการแก้ไขงานเขียนของตน โดยเขียนงานใหม่อีกครั้ง คืนมาให้ผู้วิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

1. เมื่อผู้วิจัยได้รับงานเขียนที่ผู้เรียนแก้ไขแล้ว คืนมาในคาบที่สอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำงานเขียนแต่ละฉบับมาตรวจอีกครั้ง โดยมีเกณฑ์ในการตรวจดังนี้

1.1 นับจำนวนคำทั้งหมดในงานเขียนนั้น ๆ 1 คำ คิดเป็น 1 คะแนน

1.2 นับจำนวนข้อบกพร่องทั้งหมดในงานเขียนนั้น ๆ 1 จุด คิดเป็น 1 คะแนน

นับข้อบกพร่องทุกจุด ไม่ว่าจะซ้ำจุดเดิมหรือไม่

1.3 นำคะแนนข้อบกพร่องไปหักออกจากคะแนนของคำทั้งหมดในงานเขียนนั้น ๆ
สิ่งที่ได้ถือเป็นคะแนน

1.4 นำคะแนนที่ได้มาทำให้เป็นมาตรฐาน โดยคิดเป็นร้อยละ โดยใช้สูตร
คะแนนความสามารถในการเขียนคิดเป็นร้อยละ = $\frac{\text{คะแนนที่ได้} \times 100}{\text{จำนวนคำทั้งหมด}}$

(John W. Oller 1979: 143)

ผู้วิจัยตรวจและคิดคะแนนความสามารถในการเขียนของผู้เรียนทุกครั้ง ที่
ได้รับงานเขียนที่ผู้เรียนแก้แล้ว คำนวณค่าทั้งสอง

2. เมื่อผู้วิจัยสอนแต่ละระดับครบทั้ง 10 แผนแล้ว ผู้วิจัยหาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X})
ของคะแนนความสามารถในการเขียนทั้ง 10 ชั้น ของผู้เรียนแต่ละคนโดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} แทน ค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนทั้ง 10 ชั้น ของ
ผู้เรียนแต่ละคน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนความสามารถในการเขียนทั้ง 10 ชั้น ของผู้เรียน
แต่ละคน

N แทน จำนวนงานเขียนของผู้เรียนแต่ละคน

(ประคอง วรรณสุด 2529: 40)

เมื่อได้ค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนของผู้เรียนแต่ละคน ผู้
วิจัยนำค่ามัธยิมเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการเขียนของแต่ละคนในกลุ่มเดียวกัน มา
หามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนความสามารถในการเขียน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(S.D.) ของกลุ่มนั้น ๆ โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} แทน ค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนของแต่ละกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนความสามารถในการเขียนของแต่ละกลุ่ม

N แทน จำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละกลุ่ม

(ประกอบ กรรณสูตร 2529: 40)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

$S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนความสามารถในการเขียนของแต่ละกลุ่ม

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนความสามารถในการเขียนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละกลุ่ม

(ประกอบ กรรณสูตร 2529: 67)

3. เมื่อได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ของแต่ละกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยคำนวณค่าที่ (t -test) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการเขียนของ 2 กลุ่มในระดับเดียวกันคือ

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง (A_1) และวิธีชี้แนะทางอ้อม (B_1)

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการเขียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง (A_2) และวิธีชี้แนะทางอ้อม (B_2) โดยใช้สูตรต่อไปนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{\sum X_1^2 + \sum X_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \left(\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right)}}$$

t แทน การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

\bar{X}_1 แทน ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ 1

\bar{X}_2 แทน ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มที่ 2

$\sum X^2_1$ แทน ผลรวมของคะแนนความสามารถในการเขียนแต่ละตัวยกกำลังสองของ
กลุ่ม 1

$\sum X^2_2$ แทน ผลรวมของคะแนนความสามารถในการเขียนแต่ละตัวยกกำลังสองของ
กลุ่ม 2

N_1 แทน จำนวนตัวอย่างประชากรในกลุ่ม 1

N_2 แทน จำนวนตัวอย่างประชากรในกลุ่ม 2

(ประสงค์ กรรมสูตร 2529: 91)

(ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

4. สรุปผลการวิจัย และเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง